

Inhoud

1. Interviews jongeren	2
1. Interview 1.....	2
2. Interview 2.....	5
3. Interview 3.....	13
4. Interview 4.....	20
5. Interview 5.....	25
6. Interview 6.....	32
7. Interview 7.....	37
2. Interviews begeleiding.....	40
1. Interview 1.....	40
2. Interview 2.....	42
3. Interview 3.....	45

1. Interviews jongeren

1. Interview 1

Ik: Hoelang ben je al in begeleiding bij Dienst Tijdsbesteding?

X: 3 maanden

Ik: En wat is de tijdsbesteding die je nu doet?

X: POT en school

Ik: Is dat dan dinsdag en woensdag POT?

X: Dinsdag, woensdag POT, donderdag en vrijdag school, ma ik ben van woensdag tot zondag thuis hé

Ik: Ah oké, dus je bent van alleen van maandag tot woensdag hier?

X: Ja

Ik: Wat heb je tot nu toe bereikt met de Dienst Tijdsbesteding? Hoe hebben ze jou geholpen met school, hoe was dat?

X: Ja, die hebben mij goed geholpen met school. Die hebben ervoor gezorgd dat ik naar de school kan gaan waar ik wou gaan en ja POT, daar moet ik in blijven zitten tot wanneer ik zelf werk heb gezocht heb oftewel school voor mij werk gezocht heeft.

Ik: Ja, en heb jij zelf gekozen voor POT, of?

X: Ja, een stuk wel hé, want ik heb mijn eigen misdragen, snap je?

Ik: Dus je bent naar POT gestuurd een beetje door uw gedrag?

X: Ja

Ik: Oké, uhm, hetgeen wat je nu hebt. Je school en je POT is dat eigenlijk wat je hebt verwacht van de Dienst Tijdsbesteding?

X: Jaja, ik had da wel verwacht dat ze dat konden regelen voor mij, dat ze da ging 'fixen'.

Ik: Dus samengevat, je school en POT dat gaat goed, vind je ook oké. Je gaat naar de school waar je wil gaan, ...

X: Ja

Ik: En hoe zie jij je toekomst als je gaat werken of een opleiding gaan volgen?

X: Mijn toekomst? Ja, naar huis gaan en dan werk zoeken, en voor de rest niks.

Ik: Vind je dat je voldoende begeleid wordt, of is dit te weinig of teveel?

X: Nee, dat is voldoende hoe het nu is, voldoende.

Ik: Of heb je ooit al eens conflicten gehad op school? Dat Dienst Tijdsbesteding is moeten tussenkomen?

X: Ja een paar keer woorden met gasten, ma da's alles ... voor de rest niks.

Ik: En het bemiddelen verloopt dat oké?

X: Ja

Ik: Heb je al eens een gesprek gehad op school met je begeleidster van Dienst Tijdsbesteding?

X: Ja

Ik: Als je bijvoorbeeld een gesprek hebt met school met je begeleidster van Dienst Tijdsbesteding, vind je dan dat je genoeg inspraak hebt, wat vind je daarvan?

X: Nee, ik vind da voldoende nu.

Ik: Nooit dat je het gevoel hebt, "Oei, hier worden dingen beslist waar ik zelf niet mee akkoord ga."

X: Neenee, dat gebeurt niet hoor, als dat gebeurt zeg ik dat ook meteen.

Ik: Als je de begeleiding een score moet geven, hoeveel zou je geven?

X: Een acht

Ik: Moest Dienst Tijdsbesteding niet verplicht zijn, je mag bijvoorbeeld alles zelf doen, zou je de hulp dan nog willen?

X: Nee, ik heb liever hulp, dan gaat alles sowieso sneller vooruit. Anders blijf ik nogal wat plakken bij dingen.

Ik: Wat bedoel je met plakken?

X: Uhm ja, lui wezen, zeker in school, dan ga ik dat niet doen.

Ik: Een beetje slabakken?

X: Ja inderdaad.

Ik: Oké, heb je nog vragen of opmerkingen over de Dienst Tijdsbesteding?

Nee, niet echt.

2. Interview 2

Ik: Hoelang ben je al in begeleiding?

Y: Uhm, dat weet ik niet.

Ik: Wanneer ben je hier gekomen?

Y: Officieel? Uhm, ... Ik denk in september?

X: En de tijdsbesteding die je nu doet is vier dagen Time Out en één dag school, juist?

Y: Twee weken Time-Out in X, ja.

Ik: En wat doe je op school?

Y: Ik volg Humane Wetenschappen.

Ik: Wat vind je van hetgeen dat je tot nu toe hebt bereikt met de hulp van Dienst Tijdsbesteding?

Y: Uhm, een gesprek op school.

Ik: Hoe hebben ze geholpen?

Y: Uhm, Goh daar moet ik even over nadenken ze. Da was met de directeur, daar waarde gij ook bij hé?

Ik: Ja, da kan.

Y: Ik vond dat ze een beetje, uhm, moest, alé het zat er een beetje in da zij zich uhm, opportuun vond. Neenee, niet opporteen gedrag, maar het feit van "Ja, wij hebben da ook". Da vond ik wel opvallen. Maar uhm, op zich heeft zij mij vrij goed geholpen, uhm directeur was duidelijk dat het genoeg was... En ik word goed opgevolgd in het algemeen. Maar ik merk daar zelf heel weinig van hé, want het wordt allemaal buitenom mij geregeld.

Ik: Dat is nog een vraag, vind je dat je genoeg inspraak hebt? Als je rond zo'n grote tafel zit met iedereen betrokken hier rond dat iedereen voor u babbelt of vind je dat je kan zeggen wat je wil zeggen?

Y: Uhm, in mijn geval spring ik daar gewoon tussen, ik zal altijd mijn eigen zeg doen.

Ik: Ja, maar niet dat je achteraf iets hebt van, eigenlijk hebbe zij hier dingen beslist waar ik totaal niet mee akkoord ben of, ...

Y: In mijn geval niet, en ik zou het sowieso zeggen, ik laat niet over mij heen lopen.

Ik: En hetgeen wat je nu hebt, de Time-Out in X, bereikt dat aan je verwachtingen, dat dit goed is voor u, dat je dit verwacht had van toen je hier aankwam?

Y: Uhm, ja ik ben twee weken bezig dus op zich wel. Gaat het nu eigenlijk over het feit of de Time Out mij aanstaat of?

Ik: Ja, vooral of De Dienst Tijdsbesteding daar genoeg in ondersteunt eigenlijk.

Y: Uhm, ik word wakker gemaakt, maar dat is niet jullie dienst hé. Uhm, ja ik weet niet.

Ik: Want ik ben middenin gesprongen bij jou, heeft de dienst daarvoor ook al iets voor u kunnen betekenen?

Y: Daar is daarvoor een bespreking geweest op school, oh nee die was uitgesteld naar de vrijdag.

Ik: Dus je hebt maar één gesprek gehad met X, dat was toen op school. En één keer ankerteam.

Ik: Wat vind je van de Time Out die je nu volgt?

Y: Uhm, naar mijn mening heeft het zijn doel een beetje voorbijgestoken.

Ik: Op welke manier?

Y: Uhm, in eerste instantie was het de bedoeling om op rust te komen qua voor mij, maar als je dan moet werken. Ja oké, ik snap dat, je kan niet de hele dag niets doen, sowieso maar uhm, ik zit daar maar wat te werken en gewoon in rust versta ik de mogelijkheid tot denken en alles op een rijtje te zetten, en dat beleef ik daar nu niet.

Ik: Als ik het goed heb, werk je enkel in de voormiddag?

Y: Ja, en in de namiddag studeren.

Ik: Ja, dat was het doel eigenlijk hé, dat school centraal bleef staan?

Y: Ja, maar ik zou liefst met thuis en alles, ik zit hier ook wel om het thuis wat te laten bollen. Wat gisteren wel grondig is misgelopen, maarja.

Ik: Daar kunnen we het zo even over hebben. Hoe zie jij je verdere toekomst? Want hoe oud ben je nu?

Y: 17

Ik: En op welk jaar zit je nu?

Y: Het 4de.

Ik: En wat zou je het liefste doen?

Y: Sociale sector, ik volg mijn ma daar in. Alé, als ik naar haar cursussen kijk, vind ik allemaal wel heel interessant. Gedragwetenschappen bijvoorbeeld vind ik geweldig.

Ik: Je doet nu Humane Wetenschappen?

Y: Ja.

Ik: Dat is wel een ideale richting om in de sociale sector te gaan

Y: Ja, ja psycholoog. Ik heb altijd psychologie willen studeren, maar als ik dan kijk naar mijn ma haar boeken, en dat is nog maar toegepaste psychologie dus dat is nog een stuk minder. En al die boeken, en al dat lezen en die uren dat ge daar moet insteken, bah.

Ik: Daar zie je een beetje tegenop?

Y: Dat wel, ja. Maar ik heb al twee uur vanmorgen, ik heb al rilatine genomen. Ik ben daar eigenlijk mee gestopt, maar ik dacht tegen de examens dat dat helpt, ik ben dus al twee uur bezig geweest aan een stuk.

Ik: Oké, nu de begeleiding, we hebben net je Time Out besproken. Goed, als ik samengevat wat je gezegd hebt?

Y: Ja, over X hé, uhm.

Ik: Of vind je dat ze zich teveel moeite, of te weinig, of voldoende?

Y: Ik vind in het algemeen dat ik haar te weinig zie, ik snap dat, ze doet Dienst Tijdsbesteding, ze werkt op de achtergrond, dat is Dienst Tijdsbesteding ook.

Uiteindelijk zij begeleidt mij, vind ik wel dat het belangrijk is dat ze weet hoe ik in elkaar zit en hoe dat ik het zie, en daar vind ik dat dat niet voldoende gebeurt. Daarbij vind ik in dat gesprek nu, dat ze wel, alé ik weet niet hoe ik het moet zeggen. Dat ze mijn mening heeft verdedigd? Wat mij opviel door te zeggen dat ze zegt “Wij hebben het hier ook.” Dat ik het beeld heb dat alles hier compleet is. De contextbegeleider, Dienst Tijdsbesteding, leergroep, ...

Ik: Want natuurlijk dat is ook belangrijk, als je ooit een gesprek op school hebt ja Y “Dit,dit,dit.” Dat X daarop zegt van “Nee, Y heeft het ook moeilijk van thuis uit.” Dat is ook een beetje onze taak om daar op in te spelen van dat er veel van u verwacht wordt. En dat X, zoals je aangeeft ook zegt van, dat ze daar rekening mee houdt.

Y: Ja, alé ik wil niet de ‘sympathy card’ spelen maar als je al jaren in ambras zit, alé, genoeg is genoeg. En degene die u daar het beste in kan helpen is iemand met ervaring. Bijvoorbeeld iemand die aan de drugs heeft gezeten zal iemand die aan de drugs zit ook veel beter kunnen begeleiden dan gewoon iemand die daarvoor heeft gestudeerd.

Ik: Maar Dienst Tijdsbesteding heeft daar ook enkel maar voor gestudeerd, en niet zelf meegemaakt. Wil je dat zeggen?

Y: Dat zou, ... Ja, als ik in begeleiding was, alé ja ne verslaafde als die door ne ervaringsdeskundige wordt begeleid, die weet waar hij over spreekt. Mijn psychiater heeft zelf twee gehandicapte kinderen, dus het is wel een psychiater, dat zegt al meer als genoeg. Maar als je zelf zo’n kinderen hebt.

Ik: Je bedoelt dat zij zich beter kan inleven in moeilijker thuisituaties?

Y: Ja, zij weet wel waarover ze spreekt.

Ik: Ja, ik snap wat je bedoelt.

Y: Dat vind ik toch wel belangrijk, niet dat ik dat iedereen toewens die in de sociale sector wil gaan, maar,...

Ik: Nee, maar een belangrijk punt is inderdaad dat die u beter begrijpt, daar kan ik zeker en vast inkomen dat je daar zo over denkt.

Ik: De ondersteuning die de begeleidster geeft aan je tijdens schoolgesprekken, samengevat gaat dat goed als ik dit goed heb begrepen?

Y: Ja, uhm, ze stond aan mijn kant, omdat ik daar ook mee akkoord was. Alé, ze vond het zelf ook een goed idee.

Ik: De bedoeling is dat we bemiddelen tussen school en jou, en dat we beide kanten de belangen verdedigen.

Y: Ja, maar dat zit goed.

Ik: Oké, als je de begeleiding een score op tien zou kunnen geven, hoeveel zou je dan geven? Van nul dat superslecht is, tot tien wat echt fantastisch is.

Y: Uhm, tot nu toe pak een 7,5.

Ik: Heb je ook het gevoel dat je X altijd kan bellen als er iets gebeurd is op de Postel?

Y: Dat is nog niet voorgevallen, maar in principe moet dat wel kunnen.

Ik: Want je geeft aan dat de band veel minder is dan bijvoorbeeld met je contextbegeleider, wie is dat Z?

Y: Ja, Z. Ja, Z is ook een speciale zalle.

Ik: Hoe bedoel je?

Y: Ik weet niet, ik merk dat zij probeert om mij te jennen. Ik kan nog zwijgen, maar als ik dat bij de rest moest proberen...

Ik: Bij de rest moest proberen, kan je dat eens uitleggen?

Y: Dat zij steken geeft aan mij.

Ik: Dat is misschien meer haar persoonlijkheid.

Y: Ik denk, moest ik dat aangeven op het ankerteam dat iedereen op mij zou vliegen, terwijl zij het uitlokt in feite. We zitten hier allemaal met 'delinquenten'.

Ik: Niet allemaal, daar moet je mee oppassen.

Y: Nee inderdaad, niet allemaal.

Ik: Zoals jij, jij ook niet bijvoorbeeld.

Y: Uhm, niet dat jij weet. (lacht) Niet dat ik erg ben of een crimineel, maar ik heb wel al wat dingen uitgestoken.

Ik: Ja oke, maar je bent niet hier vanwege een Misdrijf Omschreven Feit hé?

Y: Nee, inderdaad.

Ik: Jij kan ervaringsdeskundige worden, jij zou een goede begeleider kunnen zijn!

Y: Ja, ik vind de begeleiding hier trouwens in het algemeen goed. Ik ga dat eerlijk zeggen, ik was een joint aan het roken buiten. En Q zag mij terugkomen, hij zag mij, ik zag hem. Ik zei dat ik mijn pa was gaan bellen, dikke bullshit natuurlijk. En hij zei dat is goed voor éne keer, he, hij zei het nog hé, van "Hier is het domein, en hier eindigt het". Dus ge hebt wel een kans om zoiets uit te steken, maar verder niet. Maar dat vond ik wel goed.

Ik: Oké, mijn laatste vraag. Moest Dienst Tijdsbesteding niet verplicht zijn, X en haar werk, wat ze doet voor u zou je het dan nog willen of niet?

Y: In mijn geval, ik ben hier vrijwillig. Dus ik zoek wel werk, de rest zitten hier voor 'straf' zal ik maar zeggen, ofja zo zullen zij dat zien. Maar ik zou wel om hulp vragen, ja.

Ik: Je zegt vrijwillig, kun je dit verder uitleggen?

Y: Ik heb gevraagd aan mijn consulent van de Bijzondere Jeugdzorg of dat hij iets kon vinden. En die zei "Pieter Simenon", ik zo "Ja, we zullen eens gaan zien." En toen een intake gedaan, alé eigenlijk kennismakingsgesprek met mijn thuisbegeleiding toen, en ja ik zei dat ik dat wel zag zitten.

Ik: Want je hebt verder nooit ergens gezeten, buiten hier hé?

Y: Neen, ik heb wel in Turnhout op Buitengewoon Lager Onderwijs type drie en type zeven, of type zeven gezeten en in Genk hetzelfde, dat was een goede school man. Daar was de begeleiding van een ander niveau dan hier hoor.

Ik: Ja?

Y: Ja, die leerkrachten, ik kon die dag en nacht bellen, helaas is dat moeten gebeuren.

Ik: Amai, welke school was dat?

Y: Dat was een proefproject die school, de enigste in zijn soort.

Ik: Ah, dat was ook een heel ander soort onderwijssysteem dan misschien?

Y: Ja, De Dolfijn in Genk bij Britannië, daarnaast. Dat was een heel goede school, met een psychiater en twee psychologen. Maar dat is wel enkel lagere school. Met een compleet nieuw gebouw, heel goede school.

Ik: Oké, ik zit aan het einde van mijn vragen. Heb je zelf nog vragen of opmerkingen, toevoegingen,...?

Y: Ik weet niet, uhm, is het de bedoeling dat die met mij komen babbelen, die van Dienst Tijdsbesteding?

Ik: Dat is een beetje de kwestie, Dienst Tijdsbesteding doet enkel ondersteuning, opvolgen van werk en school. Maar dan komt natuurlijk de vraag, heb je dan een goede band met de gasten?

Y: Nee. Sowieso nee, want je werkt, alé, om het zegge zoals het is. Er wordt geroddeld sowieso. En dat is het probleem ginds, je hoort enkel het verhaal van de begeleiding en niet die van ons wat volgens mij een vertekend beeld geeft.

Ik: Dus je bedoelt dat je ze hier niet hoort?

Y: Kijk, alles wat ik hier fout doe, sowieso dat zij dit horen, en zij horen enkel hun verhalen. Niet dat zij constant bullshit over mij verspreiden, maar ik denk als je een verhaal hoort, dat je dan snel een vertekend beeld krijgt. En als iemand iets moet voortzeggen, verandert er sowieso iets van het verhaal... Of bijvoorbeeld ook eens een follow up van school van, "Hoe gaat het daar?".

Ik: Je vindt dit nog onvoldoende?

Y: Ja, dat zou fijn zijn als dat wat meer gebeurde. Is zij de individuele begeleidster trouwens of het aanspreekpunt en zit daar een heel team achter?

Ik: Neen, X is je persoonlijke begeleidster. Je zit met X, V en S op de Dienst. V en S bijvoorbeeld weten niets over jou. Zij hebben elk hun eigen gasten, dus je wordt individueel begeleid ja.

Y: Ja nee, ik vind dat dat wel moet kunnen, eens langskomen van "Hoe gaat het op school?", niet dat dit via via moet gaan, maar dat ik dit rechtstreeks kan zeggen. In feite kan ik haar altijd bellen, maar ik denk dat er veel jongeren zijn die daar geen moeite insteken.

Ik: Als ik hoor, hoor ik dat ze iets meer betrokken mag zijn?

Y: Ja, inderdaad.

Ik: Oké, dan denk ik dat we het interview kunnen afsluiten.

3. Interview 3

Ik: Oké, question one, hoelang ben je al in begeleiding? Weet je ongeveer hoeveel maanden?

Q: Februari 2013

Ik: En uw tijdsbesteding dat je nu volgt?

Q: Twee dagen school, twee dagen POT in Arktos Hasselt

Ik: Dus bij u is de begeleidster X?

Q: Ja, X.

Ik: Oké, als je je alleen op X concentreert en denkt van wat je nu al bereikt hebt via de hulp die zij bieden, waar hebben ze u tot nu toe mee geholpen? Of heb je zelf je POT geregeld?

Q: Ik heb zelf gesprekken op school aangevraagd.

Ik: Ja, en heeft X u daar nooit ...

Q: Ze hebben mij wel geholpen met terug naar school gaan, met gedrag enzo...

Ik: En hoe hebben ze dat gedaan?

Q: Uhm, een gesprek op school, want ik mocht eigenlijk niet terug komen. En dat is allemaal veranderd ondertussen, eerst was Z dat en nu X.

Ik: Ahja, Z heeft ook een tijd gewerkt bij Dienst Tijdsbesteding. Wat heeft zij gedaan?

Q: Uhm, Z heeft mij geholpen met school en ja X heeft mij geholpen met examencommissie. Op school rapporten enzo, dat ik terug naar voltijds zou gaan, dat is mijn doel.

Ik: En heeft zij dan gebeld naar school of gesprekken gehad?

Q: Ik heb gesprekken gehad met haar hier, en gesprekken op school en dan ja, gewoon met school apart ook.

Ik: Jaja, dus uiteindelijk heeft zij toch wel wat gedaan?

Q: Jazeker.

Ik: En hetgene wat je nu doet als tijdsbesteding, is dat hetgene wat je wilt, of had je iets anders in je hoofd?

Q: Ik ben nu terug naar school aan het gaan, vroeger spijbelde ik veel, nu ook niet meer dus...

Ik: Oké, dus je doel heb je bereikt, je doel was om naar school te gaan.

Q: Ja.

Ik: En wat vind je daarvan POT en school, loopt dat goed?

Q: Dat loopt allemaal heel goed, het heeft wat minder gelopen, drie maanden, maar sinds januari is dat ik terug voltijds bezig ben.

Ik: En hoe zie je je verdere toekomst qua opleiding of werken?

Q: Ik mag binnenkort gaan werken in een lasbedrijf, dat ik daar kan beginnen. Dan kan ik terug lassen, cursussen volgen, dat ik mijn diploma haal. En dan later gewoon lassen.

Ik: Is dat dan brugproject?

Q: Tewerkstelling.

Ik: Hoe oud ben je nu?

Q: 16

Ik: Dan moet je toch nog twee jaar school volgen?

Q: Ja, dat is twee dagen school en drie dagen lassen.

Ik: Ahja, dat is deeltijds onderwijs dus en uiteindelijk wil je voltijds lasser worden?

Q: Ja.

Ik: Heb je dat al besproken dat je voltijds lasser wil worden? Of dat je in dat bedrijf brugproject wil volgen? Weet X dat?

Q: Uhm, nee ik heb pas van gisteren daar iets van gehoord dat ik op gesprek mag gaan, ik weet nog niks zeker dus.

Ik: Oh, dan kan je dat eens melden?

Q: Ja.

Ik: Hoe vind je dan dat X en Z het gedaan hebben, hebben ze je goed opgevolgd?

Q: Ze doen hun best voor mij hé, als ik iets vraag over school, ze doen dat ook.

Ik: Het is niet dat als je een probleem hebt op school, dat je denkt van, dat je daar niet terecht kunt ofzo?

Q: Nee, ma ik doe dat ook niet snel. Als ik problemen heb op school probeer ik dat zelf op te lossen en als het dan niet lukt kom ik naar hier.

Ik: En vind je dat je teveel begeleid wordt door Dienst Tijdsbesteding of te weinig?

Q: Nee, dat is voldoende. Niet teveel, niet te weinig.

Ik: Vind je dat je ze genoeg ziet?

Q: Het is meestal telefonisch contact, dat is wel ambetant. Ik doe dat liever niet via de telefoon.

Ik: Want ja, bijvoorbeeld je contextbegeleider staat veel dichterbij u, die doet ook huisbezoeken bij jou... Dus in principe heb je je contextbegeleider face to face veel meer gezien dan X.

Q: Ja, dat is waar, maar ik vind dat geen probleem. Ze hebben het hier ook voor mij een beetje verkloot. Het gaat goed nu thuis, dus het is ook niet meer echt nodig.

Ik: Maar toen je het nodig had?

Q: Toen zijn ze er voor mij geweest.

Ik: Dus het is niet dat je iets hebt van 'ik heb X veel te weinig gezien'?

Q: Neenee.

Ik: Als je een gesprek hebt met school met X of Z, vind je dat je toen genoeg steun hebt gekregen van hun?

Q: Ja, ze hebben mij altijd proberen helpen dingen te zeggen tegen school en de leerkrachten. En ze namen het woord over wanneer ik het niet kon vertellen.

Ik: Als je DTB een score kan geven van nul tot tien. Van nul gaande superslecht naar tien echt superfantastisch. Hoeveel zou je dan geven?

Q: Een acht.

Ik: Voor de rest, vind je dat je altijd voldoende inspraak gehad hebt hier?

Q: Soms is dat minder. Ze doen zo hun eigen ding, je zegt er iets van en dan luisteren ze niet. Als je dan je stem verheft, oké dan luisteren ze wel.

Ik: Op welk vlak luisteren ze niet?

Q: Als je hen iets vraagt om te doen, en hun vinden dat geen goed idee. Ja, oké sorry maar ik wil dat doen. Dat moeten jullie niet voor mij beslissen, het is mijn leven.

Ik: En heb je daar een concreet voorbeeld van?

Q: Dat was toen op school, ze wouden dat ik terug zou starten met brugproject . Maar, ik ga niet werken voor €300 per maand, sorry dat doe ik niet. Dan ga ik liever op een saaie stoel zitten. En hun waren dat aan het regelen, en toen heb ik gezegd nee.

Ik: Hun waren het dus aan het regelen, terwijl jij geen toestemming had gegeven?

Q: Ik had gezegd dat ik dat niet wou, en toch waren ze het aan doen. En toen heb ik gezegd ofwel stopt het hier en kom ik voor niks meer naar jullie ofwel gaan jullie luisteren en doen wat ik voorstel. Toen hebben ze wel naar mij geluisterd.

Ik: Dat heeft dus wel even geduurd dan. Maar nu ben je van mening veranderd, want nu zeg je dat je wel brugproject wil doen en in de toekomst wil gaan lassen.

Q: Maar dit is tewerkstelling hé, ik heb al brugproject gedaan vorig jaar. Als je dat al hebt gedaan, kun je naar tewerkstelling gaan. Ik heb al een paar maanden brugproject gedaan, en ik ga dat niet terug doen.

Ik: Waar heb je gezeten?

Q: XX

Ahja, dat ken ik.

Ik: Ja dat is saai werk, als ik 's avonds thuis kwam was ik even moe als 's morgens. En dat heb ik niet als ik naar school ga.

Ik: Dat was mijn laatste vraag, heb je zelf nog vragen of opmerkingen verder? Dat je denkt 'Goh, hier zat ik echt wel mee'?

Q: Ja, ik had het laatst een afspraak om werk te zoeken met X, dat was dat ik dat over twee weken zou hebben na mijn Time Out. Ik heb dat nog steeds niet gehad. Ik vroeg een afspraak, ze gaven mij een dag en een uur, ik was hier en ze waren niet gekomen.

Ik: X was niet gekomen?

Q: Niet gekomen, nee.

Ik: En heb je daar nog contact met haar rond gehad?

Q: Ik heb ze niet meer gehoord of gezien.

Ik: Dus je weet niet of ze dat vergeten is of ...?

Q: Of dat ze dat hebben afgezegd en mij dat niet hebben doorgegeven.

Ik: En waarvoor was die afspraak met haar juist?

Q: Werk zoeken.

Ik: Dat is inderdaad niet fijn, kan ik mij inbeelden. Dus conclusie het gaat over het algemeen goed, maar...

Q: Als je soms dingen vraagt doen ze het niet meteen, of vergeten ze het, of vergeten ze het door te geven. Het onderling communicatie hier is slecht. Echt pokkeslecht.

Ik: En de communicatie naar uw school toe, want dat is belangrijk?

Q: Het is niet dat ik dat vraag, ik doe het liever zelf. Ze weten hoe ik ben, en ze weten dat ik geen zin heb om onder begeleiding te staan. Ik ben ook geen type om onder begeleiding te staan in principe. Ik heb wel dingen uitgespookt, maar dat is voorbij.

Ik: Je bent volwassen geworden?

Q: Ja, niet volwassen, maar ik kan nu tenminste nadenken over dingen.

Ik: En, heeft dat niet een beetje te maken met het feit dat je hier hebt gezeten?

Q: Mol.

Ik: Heb je in de Hutte of in de Markt gezeten?

Q: Markt. Ik heb al in een paar instellingen gezeten, en telkens kwam ik er iets volwassener uit. Eerste was Gelleck Kompas, daarna CAW in Hasselt Salvator Ziekenhuis, afkickgedoe en van die zever. Toen Crisishulp Aan Huis, hielp ook niks. Dan gesprek gehad met mijn consulent, die wou mij wijsmaken dat ik naar Mol moest, maar ik geloofde dat niet. Je gelooft dat niet als je vrij bent hé. Toen heb ik een nacht in de cel gezeten en toen besepte ik het wel. In Mol kan je niet beginnen wenen, je moet je sterk houden en opstellen tegenover anderen en dat is van uw hart een steen maken, en dan kom je eruit en nu heb ik dat nog altijd.

Ik: Dus Mol heeft u in die zin sterk veranderd?

Q: Ja zeker, dat is niet slecht, wel als je echt met iets zit, bijvoorbeeld met mijn vriendin.

Maar op zo'n moment zou je moeten kunnen beginnen wenen, maar ik doe dat niet. Ik toon geen emotie, je zal nooit aan mij zien hoe ik mij voel. Ik heb hier vaak rondgelopen dat ik dacht 'Shit, wat ben ik hier aan het doen, wat heb ik weer gedaan, ruzie thuis ofzo.' Maar als ik alleen ben, komt dat er allemaal uit.

Ik: Uiteindelijk is het hier toch een heel ander mentaliteit, mag ik hopen, dan in Mol?

Q: Eerlijk? In Mol is er wel een andere mentaliteit, daar houdt iedereen zich sterk. En op den duur ga je botsen. Maar als je hier emoties toont en ze lachen je uit, dan kun je op zich beginnen vechten zonder dat ze er iets aan doen. Dat kan je in Mol niet. Hier gebeuren ook dingen binnen de muren, die de begeleiders niet zien. Ik heb hier ook dingen gedaan die niet kunnen.

Ik: Je hebt hier wel een stuk meer vrijheid hé?

Q: Ja, 's nachts bij elkaar op de kamer zitten. Ze weten dat we dat doen, maar pak ons maar eens hé. Op welke moment zitten we samen? Je kan niet elk moment komen controleren.

Ik: Oké, dat was het, goed. Je hebt alles gezegd wat je wil zeggen?

Q: Ja.

4. Interview 4

Vraag 1: Hoelang ben je al in begeleiding, hoeveel maanden kan je dat schatten ?

P: Uhm, van 30 oktober vorig jaar, een half jaar denk ik.

Ik: 30 oktober 2013?

P: Ja

Ik: Uw tijdsbesteding nu?

P: Werk zoeken

Ik: Oké, en wat heb je al bereikt met X op vlak van werk zoeken? Was da echt een meerwaarde haar hulp?

P: Zij heeft op De Wingerd steun willen bieden, voor de rest, werk zoeken, project A geregeld,...

Ik: Dus vertel eens van het begin, eerst zat je op De Wingerd?

P: Ja, en ik heb daar twee jaar geleden mijn naam gemaakt, leerlingen vergaten dat niet. Heel veel ambras mee gehad, ruziestokers tussen mij en mijn vriendin, ... Ik wou dan niet meer naar school gaan, zeggen dat ik wel ging, maar ondertussen ergens anders zitten.

Ik: Ja, en dat was tussen jou en je medeleerlingen eigenlijk? Dat was niet tussen jou en de leerkrachten?

P: Nee, dat niet echt. Er waren er wel een paar bij, maar...

Ik: En wist X daarvan dat je problemen had op school met andere leerlingen?

P: Ik heb dat gezegd tegen haar, ja. Daar werd toen werk van gemaakt. Toen heeft zij heel veel gebeld naar school en er zijn heel veel gesprekken geweest op school samen met mij.

Ik: En hoe deed zij dat concreet, daar werk van maken?

P: Ja, vooral die gesprekken en samen zoeken naar een oplossing.

Ik: En hoe gingen die gesprekken op school, was dat dan met jou en de leerkrachten of?

P: Samen met de leerkrachten, directeur, secretariaat en leerlingenbegeleider.

Ik: En heeft zij jou goed begeleid tijdens deze gesprekken? Had je nooit iets van “Dit is iets wat ik niet wil” of “Hier worden dingen beslist die ik niet wil”?

P: Nee, op voorhand hadden ik en X besproken wat we gingen zeggen en daar hebben we ons aan gehouden.

Ik: En dan ben je van De Wingerd afgegaan, je zei ook net dan ben ik van school afgegaan en ging je iets anders doen. Hoe heeft X dat toen aangepakt?

P: Ja, 's ochtends vertrok ik vanuit Pieter Simenon naar school zagezegd. Tegen de middag belde school dan naar X om te zeggen dat ik niet aanwezig was, en dan belde X mij. Ik zei in het begin dat ik er wel was, maar achteraf komen ze er toch achter. Dan tegen X gezegd dat ik mij niet langer ga kunnen inhouden en dat dit geen oplossing is. Toen Project A beginnen regelen.

Ik: Was dat haar voorstel?

P: Ja, in het begin was ik er niet echt mee mee, wou ik het niet echt. Maar achteraf wel.

Ik: Je wist misschien ook niet wat Project A concreet inhield?

P: Nee, dat dat zo iets is als voortraject, maar...

Ik: Heeft zij dat proberen te kaderen?

P: Dat wel ja, maar ik kon er niet echt een goed beeld van krijgen.

Ik: Nee, tot dat je er eigenlijk zelf zat? Maar dat viel goed mee?

P: Ja

Ik: Hoelang heb je daar gezeten, weet je dat nog?

P: Van na de kerstvakantie, dat begon met één dag en na twee, drie weken werd dat vier dagen per week.

Ik: En toen heb je in de leergroep gezeten?

P: Vanaf 30 oktober ben ik in de leergroep binnengekomen, vanaf 6 weken kon ik naar fase 2.

Ik: En tijdens Project A zat je in fase 2, en nu ben je op Begeleid Zelfstandig Wonen?

P: Hmhm

Ik: Je bent nu werk aan het zoeken, hoe is dat verlopen?

P: Qua begeleiding wel goed, X is toen samen met mij naar interimkantoren geweest, vorige woensdag naar de VDAB geweest met haar... Ik vind wel dat ze het goed doet, maar werkgevers of interims niks zeggen of niks willen, dan is het natuurlijk niet makkelijk.

Ik: Beantwoordt hetgeen wat je nu hebt bereikt tot je verwachtingen?

P: Goh, ik wist wel dat werk zoeken moeilijk ging zijn, maar zo moeilijk had ik niet verwacht. Op dat vlak heeft X mij wel goed geholpen.

Ik: Was je er op voorbereid dat het zo moeilijk ging zijn?

P: Nee, niet echt.

Ik: Hoe zie je je toekomst op vlak van werken?

P: Goh, ik heb ook al gezegd, de eerste twee jaar maakt mij niets uit. Ook al is het de hele dag WC's poetsen, want ik heb geen diploma dus ja.

Ik: En als je kon kiezen?

P: Een bureaujob. Op mijn 20ste wil ik avondschool gaan doen, iets in de informatica.

Ik: Ah, informatica, dat interesseert je?

P: Niet alleen programmeren, ook andere dingen.

Ik: Oké, samengevat vind je dat X goed werk levert als ik het zo hoor?

P: Hmhm

Ik: Vind je dat je teveel begeleid wordt of te weinig of voldoende?

P: Uhm, sommige momenten veel, sommige momenten te weinig. Soms had ik iets van, alé, ik had een afspraak met X en zij blijft dat maar uitstellen terwijl ik dat belangrijk vind. Of soms kwam ze elke dag langs dat ik dacht van, geef mij eens wat rust dus, ook wel wat bezorgdheid denk ik.

Ik: Het is belangrijk als iets voor u prioritair is, dat daar ook meteen werk van wordt gemaakt.

P: Ja, maar in heel Pieter Simenon, ook bij de leergroep, ook bij de context, ...

Ik: Dat het soms te lang op zich liet wachten?

P: Ja, ik snap ook wel dat er heel wat andere jongeren zijn, maar toch soms moet je prioriteiten stellen, vind ik.

Ik: Heb je daar een concreet voorbeeld van, van iets dat je geregeld wou hebben en dat bleef maar duren?

P: Bijvoorbeeld, in het begin toen ik in Pieter Simenon zat met school dat ik echt aangaf van kijk, dit gaat mij niet meer lukken gewoon. Telkens zei ze dan van "Probeer uit de buurt te blijven van de leerlingen, probeer een gesprek aan te gaan, probeer tijdens de pauzes binnen te blijven, ..." dat ik zoiets had van "Alé, snap dan gewoon dat het niet lukt."

Ik: En u toch maar blijven duwen in een richting die voor u niet werkt?

P: Ja, inderdaad. Dat is eigenlijk wel een punt dat ik al vaker heb gehoord, dat je iets aangeeft of aan de alarmbel trekt, en dat dit wat aan de kant wordt gelegd, dat ze dan toch beslissen om door te gaan terwijl het niet meer gaat voor jou.

P: Hmhm, ja.

Ik: De ondersteuning die X geeft tijdens schoolgesprekken ging goed?

P: Dat vond ik wel goed, en ook je kan zo ondersteunen in het gebied van monoloog, maar tijdens het gesprek vroeg ze zelf dingen aan mij. Het kwam niet over van "Ik ben begeleidster, ik ben de baas."

Ik: Dus je had voldoende inspraak?

P: Ja, zeker.

Ik: Niet dat je na een gesprek een slecht gevoel had ?

P: Nee, dat totaal niet want ze zei vaak tijdens gesprekken: "Kijk, als het niet klopt verbeter mij, of als je niet akkoord gaat, vertel dit tegen mij." Dus, nee dat zat goed.

Ik: Oké, als je de begeleiding een score zou kunnen geven tussen nul en tien, en nul is superslecht en tien is echt fantastisch. Hoeveel zou je geven?

P: Uhm, een 7,5.

Ik: Voldoende inspraak heb je altijd gehad... Moest dit niet verplicht zijn, zou je het dan liever zelf hebben gedaan?

P: Goh, nee niet echt, want je merkt ook zo afspraken maken dat dat toch niet vanzelf komt. Dus, nee ik zou dat sowieso aanvaard hebben.

Ik: Dus voor jou is de begeleiding op vlak van werk/school echt belangrijk?

P: Jazeker, zeker in het begin want dan moest ik mijn weg nog zoeken.

Ik: Heb je nog vragen of opmerkingen wat je bijvoorbeeld heel hard is opgevallen tijdens dit half jaar?

P: Ja, wat ik ook zo positief vond, was bijvoorbeeld wat ik niet bij mijn contextbegeleidster A had, dat zij mij verwittigde als ze ziek was. Zij zette speciaal haar werkgsm op, omdat ik ook zei op voorhand dat ik wil weten wanneer een gesprek doorgaat of niet en niet op de dag zelf.

Ik: Positief inderdaad, want het ding is ook wel, de contextbegeleidster zie je veel vaker dan je begeleidster van Dienst Tijdsbesteding . Zie je dat als een probleem of een hindernis, dat je X te weinig ziet? Kent zij jou voldoende, wat er in je leven omgaat en hoe je in elkaar zit?

P: Goh, ik vind dat niet echt een probleem, zoals ik zei, soms zieik haar teveel, soms te weinig.

Ik: Ja, Dienst Tijdsbesteding is enkel ondersteunend, dus vind je het niet vervelend dat ze niet alles van de context weet of, ...

P: Goh, X weet dat ook wel, want in het begin heb ik ook alles aan haar uitgelegd wat er thuis afspeelt dus.

Ik: Oké, dan kunnen we afronden.

5. Interview 5

Ik: Hoelang ben je al in begeleiding?

R: Uhm, tweeënhalft jaar bijna.

Ik: Ja, en je tijdsbesteding?

R: BZW, Begeleid Zelfstandig Wonen.

Ik: En op vlak van werk en school?

R: Nu heb ik geen werk, momenteel ben ik aan het zoeken.

Ik: Oké, als we eens terugkijken naar wat je dan allemaal al gedaan hebt in die tweeënhalft jaar?

R: Ja, ik ben al wat scholen afgegaan, ook al veel gewerkt.

Ik: Dus een paar keer scholen afgegaan. Dus bijvoorbeeld, toen je pas in begeleiding zat, waar zat je toen op school?

R: Pas in begeleiding, toen zat ik in Mol.

Ik: De Hutten of De Markt?

R: De Markt.

Ik: De Markt, en waar heb je altijd school gelopen?

R: In de Mast in Kasterlee, Thomas Bos, in Balen en laatste school was Provil in Lommel.

Ik: En toen heeft X u begeleid toen je pas aankwam in Pieter Simenon. Welke scholen heb je toen gedaan?

R: De Mast en Provil.

Ik: Ja, en hoe ging dat toen, waren er toen problemen?

R: Op school of met Katrien?

Ik: School?

R: Ja op school ging dat slecht hé, in De Mast ben ik buitengesmeten en bij Provil ben ik zelf weggegaan. Zij hadden mij beloofd dat ik van het derde naar het vierde

jaar kon gaan na de kerstvakantie, maar die belofte hebben ze niet nagekomen dus ben ik zelf gestopt.

Ik: Dus, in De Mast was je buitengegoid?

R: Ja, twee keer?

Ik: En heb je dat toen tegen X gezegd?

R: Uh, ja de eerste keer heeft X mij geholpen toen ik werd buitengesmeten. Dat was de eerste keer toen ik terug kwam in De Mast, toen zat ik in Mol. En ja, ze hebben mij de laatste keer geen kans gegeven gewoon. Ze zaten constant te dreigen dat ik terug naar Mol zou gaan als ik mij niet kon gedragen, en toen dacht ik, fuck it, en heb ik het naar de klote gedaan.

Ik: Je had zelf de beslissing genomen? Of had je X al verwittigd van, kijk, het gaat hier gewoon niet meer.

R: Ja, ik had X wel verwittigd dat ze mij daar geen kansen gaven, maar ze zei dat ik dat toch moest blijven volhouden. Toen dacht ik, oké, dan zeg ik gewoon niets meer en wacht ik gewoon tot ze mij buiten smijten.

Ik: Dus X zei eigenlijk, nee, je moet doordoen?

R: Ja, dan zei ze dat dat belangrijk was voor mijn toekomst, dat ik mijn diploma moest halen, enzo.

Ik: En op den duur had je besloten om gewoon niets meer tegen X te zeggen?

R: Nee, inderdaad. Ik zei gewoon niks meer want die bleven maar zagen, en mijn gedrag werd maar erger na een tijd, en toen ben ik buitengesmeten.

Ik: En wat had zij anders kunnen doen? Had zij beter kunnen zeggen van...

R: Oplossingen zoeken hé, ze was naar oplossingen aan het zoeken. Maar dat gaat niet zo gemakkelijk als ze denken dus.

Maar voor ze een oplossing had gevonden was ik al buiten gegoid, dus.

Maar ze heeft dan wel mee helpen denken, want eerst zei ze, nee, je moet verder doen, maar daarna heeft ze toch toegegeven en gezocht naar andere oplossingen?

R: Jaja, toen was ze al bezig met oplossingen zoeken, halve dagen naar school gaan of drie dagen naar school of twee dagen thuisblijven, maar dat lukte ook helemaal niet. En ze zei dat dat wel goed zou komen, maar ben dan toch buiten gegooid.

Ik: Oké, en toen? Je bent buiten gegooid en ...?

R: Toen heb ik even geen school gehad, na de vakantie, in december was ik ingeschreven in Provil en dat heb ik bijna een half jaar volgehouden.

Ik: En ook gesprekken op school gehad?

R: Ja, de eerste week had ik al iemand op zijn gezicht geslagen, en de politie had mij opgepakt enzo.

Ik: En wat heet X toen gedaan, kun je dat verder uitleggen?

R: Ja, school heeft toen mij nog een kans gegeven. X heeft eerst met de directeur een gesprek gehad, dan wij samen. Dan hebben we samen oplossingen gezocht. Dan ben ik even naar een zorgboer geweest, twee dagen school en drie dagen zorgboerderij. Dan ben ik van het tweede naar het derde jaar gestuurd want we zaten maar met twee in de klas. Dus, alle lessen deed ik in het derde, alleen koken in het tweede, dus.

Oké, dus eigenlijk heeft X nog veel kunnen doen voor jou, dat je niet meteen van school gegooid werd?

R: X heeft echt veel gedaan voor mij.

Ik: Ja, dat is belangrijk, dat ik een beeld krijg van hoe zij het doet. Of dat je zegt, dit kon beter, dit kon anders,...

R: X heeft altijd haar best gedaan voor mij, altijd, die probeerde zoveel mogelijk oplossingen te zoeken voor mij.

Ik: Ze is er dus altijd voor u geweest?

R: Ja, ik kon altijd bij haar terecht.

Ik: Ja? Hoe is de band die je hebt met haar? Want ik hoor vaak, dat je je contextbegeleidster toch veel vaker zie, X zie je veel minder.

R: Ja, maar X werkt op afstand, ik zie haar niet veel, maar ze is er altijd wel. Ik kan haar altijd bereiken. Ze belt mij altijd terug als ik haar niet kan bereiken, wij kunnen ook over alles praten. Bijvoorbeeld, ik heb in het rusthuis gewerkt in Olen, en dat ging na een tijd ook niet meer. Toen heb ik haar ook gebeld, en heeft zij meteen een gesprek geregeld met de baas. Dus, toen zijn we op gesprek geweest, dus.

Ik: Geen klachten als ik het zo hoor?

R: Over X? Nee.

Ik: En nooit het gevoel gehad van, goh, mijn band met X is toch minder?

R: Goh, nee, X vindt mij een teddybeer dus, en soms een brombeer.

Ik: Maar je kan er altijd terecht?

R: Ja, altijd. Hangt er van af wie ik kan bereiken.

Ik: Oké, en in Provil ben je zelf gestopt?

R: Ja.

Ik: Zelf besloten toen ook?

R: Ja, X zei eerst van, kom, maak dat nog af, hou het nog even vol. Toen zei ik ook van, nee, kijk, die hebben mij iets beloofd dat ik na Kerstmis naar het volgende jaar mocht gaan als ik mijn best deed. Dat is niet doorgegaan, en toen heb ik gezegd, kijk, zij hebben hun belofte niet gehouden, ik stop hiermee. Ik had mijn best gedaan, dat was gelukt, dus ja.

Ik: En wat vond je daarvan dat ze je toch pushte in die richting dat je moest door doen?

R: Soms dacht ik echt van, nee, ik stop hiermee, kus mijn kloten. Ik werd daar echt kwaad soms van, ik dacht, ik dacht, ik wacht tot ze mij hier buitengooien.

Ik: Want ik heb ook al gehoord van anderen dat ze bijvoorbeeld echt wouden stoppen met een opleiding en dat er dan toch nog gedramd werd van, neenee, je moet dit afmaken en dat dat heel vervelend was.

R: Soms was dat vervelend, dat ik wou stoppen. Maar achteraf denk je van, eigenlijk had ik beter doorgedaan want zij hebben toch gelijk. Toen hebben ze mij een soort

stage gegeven in een grootkeuken. Daar heb ik zo'n twee à drie maanden gewerkt, bij mij ging het echt heel goed. Maar ze roddelden daar, en ze stolen daar vanalles, dus. Ik had ook het gevoel dat ik daar de schuld van alles kreeg en is het daar ook mis gegaan. Toen ben ik in een rusthuis gaan werken, daar ben ik het afgetrapt.

Ik: Oké, en als er geen problemen waren, belde X dan vaak voor eens te vragen hoe het gaat?

R: Ja, ze belde mij wel vaak van hoe het ging, of ze mij nog ergens mee kon helpen. Ik zei dan altijd, nee, er is niks, meestal was er dan wel iets, maar dan zei ik dat niet. Ik wou dat dan zelf oplossen, maar altijd op een verkeerde manier.

Ik: Maar, daar heb je X toch voor, dat ze je helpt?

R: Ja... Maar vertrouwen is moeilijk hoor bij sommige mensen! Dat duurt lang.

Ik: Ja, maar bij de begeleiding is dat toch belangrijk.

R: Ja, dat heeft lang geduurd.

Ik: En het laatste wat je gedaan hebt was in de grootkeuken?

R: Na het rusthuis heb ik altijd interims gedaan, bedrijven enzo, maar het meeste bij Janssens Farmaceutica.

Ik: Oké, als je terugkijkt naar wat je allemaal hebt kunnen doen, vind je dan dat je veel bereikt hebt dankzij haar hulp?

R: Veel, dan zat ik nu nog niet thuis, maar weet ik veel waar.

Ik: Ja, stel dat de hulp van X niet verplicht was, zou je het dan alleen doen?

R: Als ik Pieter Simenon niet had, dan zat ik nu waarschijnlijk in de goot.

Ik: Dus je wilt zeggen dat je veel te danken hebt aan hun, als ik het goed begrijp?

R: Ja, heel veel, veel te veel eigenlijk.

Ik: Hoezo, veel te veel?

R: Ja, in het begin dacht ik echt van, pff, ik doe hier niets voor niemand, maar op den duur werd die band sterker en ging dat wel veel beter.

Ik: Hoe zie je je toekomst op vlak van werk/school?

R: Ik ben nu naar interims aan het gaan, sollicitatiebrieven en CV's doorgestuurd, dus hopen dat daar iets vandaan komt.

Ik: En heeft X daar bij geholpen, of heb je dat zelf gedaan?

R: Nee, ik was al bezig daarmee toen ik in de grootkeuken bezig was dus.

Ik: Ah oké. En had X ook geen afspraak voor u gemaakt bij de GOB?

R: Ja, we hebben een afspraak gehad bij de VDAB. En zij hebben mij de sterke en zwakke punten van mezelf laten zien, welke richting ik het beste zou doen enzovoort, daar ben ik nu op aan het wachten.

Ik: En hoe was dat gegaan?

R: Ja, ik snapte er niks van in het begin, ik ben er dan beginnen over na te denken en ik dacht van ja, het is het proberen waard.

Ik: Wat vind je van de begeleiding, ze heeft veel voor u gedaan als ik dat zo hoor hé? Vind je dat je haar te veel, te weinig, of voldoende ziet?

R: Voldoende zalle, ja, als ze moet werken, dan gaat ze er ook voor en helpt ze mij.

Ik: Dus het feit dat ze op de achtergrond werkt, vind je niet erg?

R: Nee.

Ik: Als we kijken naar de gesprekken die je op je scholen hebt gehad, wat vind je van de ondersteuning die X je gaf?

R: Ja, X, soms wil ik iets zeggen en zeg ik het op de verkeerde manier. En dan zegt zij tegen die persoon van, nee, hij bedoelt dit zo.

Ik: Ja, want het is ook belangrijk dat ze jou situatie juist kan schetsen naar het school toe en dat zij dit beter begrijpen.

R: Ja, soms zat ik echt potvast en zei ik niks, dan was ik zo kwaad. Dan kon je er niks uitkrijgen.

Ik: Tijdens het gesprek op school?

R: Ja, ik dacht van als je een oplossing hebt, dan zal ik het wel horen.

Ik: Waar was dat toen?

R: Op de Provil in Lommel nog.

Ik: Maar zij is er wel voor u tijdens de gesprekken, zij helpt u daar goed door?

R: Ja, ook als ik het niet echt snap, dan helpt zij mij wel. Dan legt ze het achteraf uit tegen mij zodat ik het wel snap.

Ik: Als je de begeleiding een score zou kunnen geven, hoeveel zou je dan geven?

R: 9,5.

Ik: 9,5? Want nul is echt verschrikkelijk slecht en tien is kan gewoon niet beter hé?

R: 9,5.

Ik: Oké, amai mooie score. Mijn laatste vraag is dan vind je dat je voldoende inspraak hebt? Bijvoorbeeld dat je denkt achteraf na een gesprek met haar of op school, er zijn hier dingen gezegd waar ik eigenlijk niet volledig achtersta?

R: Soms had ik dat wel zovan, what the fuck, ik wist hier niets van. Dan had ze dat wel gezegd, maar dan was ik dat gewoon vergeten...

Ik: Kun je daar een voorbeeld van geven?

R: Ja, dan hadden we een afspraak bij die zorgboer, en dan begon ik volledig van mijn 'tamtam' te maken dat ik dat niet wist. Dan was ik dat eigenlijk gewoon vergeten...

Ik: Dus ze zei wel alles, maar je vergat het?

R: Ja, ik vergat dat, ze zei het wel altijd maarja.

Ik: Heb je nog vragen of opmerkingen ?

Ik: Ja, bij mij op het werk kon het veel beter, maar X zei deed altijd haar best, probeerde altijd oplossingen te zoeken voor mij. Ze was er ook altijd wanneer ik haar nodig had. Soms stelde ze dingen voor of zochten we samen naar iets.

Ik: En ze hield dan altijd rekening met u?

R: Ja, ze vroeg altijd van, wat vind je hiervan, wat vind je daarvan, dus...

Ik: Oké, dan zijn wij klaar. Bedankt voor het interview!

6. Interview 6

Ik: Oké, ik weet niet of je goed weet waar het interview over gaat gaan?

T: Nee.

Ik: Ik doe nu dus stage bij Dienst Tijdsbesteding en voor mijn eindwerk probeer ik gasten te interviewen en een evaluatie te maken van de Dienst. Dan kan ik achteraf kijken van wat kan er beter, wat kan er veranderd worden, wat loopt er goed, ... Dus in je hoofd moet je je vooral concentreren op X, niet op de rest van de begeleiding.

T: Ja

Ik: Hoelang ben je in begeleiding bij Pieter Simenon?

T: Bijna zeven maanden.

Ik: Oké, en wat is de tijdsbesteding die je nu volgt?

T: School en stage.

Ik: En kan je zeggen wat dat precies inhoudt?

T: Ik doe interieurbouw, maar ik doe dat niet meer zo graag. Dus volgend jaar ga ik een andere richting doen, ik weet nog niet wat.

Ik: En dat is twee dagen school ?

T: Ja, maar dat is AVO, dat ga ik niet doen, ik ga nog twee jaar school volgen dat ik mijn diploma heb en dan zie ik wel.

Ik: En is dat deeltijds wat je nu doet?

T: Dat is voltijds

Ik: Ahja, je doet nu voltijds stage vanuit je richting interieurbouw? En waar doe je stage?

T: Ja inderdaad, ik doe stage in de Brico.

Ik: Oké, en heb je al problemen gehad op stage.

T: Niet echt grote problemen, dat is altijd goed gelopen dan?

Ik: Heeft de school de stage geregeld? Of heb je dat zelf gedaan?

T: Dat heb ik met X gedaan.

Ik: Daar wil ik meer over weten, hoe was dat verlopen?

T: Goed, eerst gebeld, dan zelfstandig daarheen geweest.

Ik: Oké, en school heeft gezegd dat je het zelf moest zoeken of heeft X van in het begin geholpen?

T: Ja, ik had eerst zelf gezocht, en deed ik ergens stage, maar daar ben ik na de eerste dag buitengesmeten dat viel echt niet mee.

Ik: Wat was er gebeurd?

T: Die man dwong mij om iets te zagen, en ik vond dat gevaarlijk en dat heb ik toen ook gezegd.

Ik: Oké, en toen ben je na één dag vertrokken?

T: Toen ben ik naar hier gekomen, heb ik dat verteld op school en moest ik een nieuwe stage zoeken wat ik ook meteen heb gedaan.

Ik: Ja, en heb je dat zelf gedaan of heb je X gevraagd om je daar meteen mee te helpen?

T: Ik ben moeten gaan en ze heeft gevraagd van waar ik stage wil doen en zelf ook voorstellen gedaan, en toen zei ze Brico en toen zei ik, ja, dat is goed. Zij had zelf ook al gebeld naar daar.

Ik: Oké, dus ze heeft zelf wel al wat geregeld voor jou in verband met je schoolstage?

T: Ja.

Ik: Beantwoordt hetgeen wat je nu hebt aan je verwachtingen, ben je blij op je stage, doe je dat graag?

T: Ik doe dat wel graag, maar niet als mijn werk

Ik: Dus tijdelijk bedoel je?

T: Ja, ik wil ergens in de GB gaan werken ofzo .

Ik: In de winkel?

T: Ja.

Ik: Want dat is toch iets heel anders dan interieurbouw hé?

T: Ja, Brico is ook meer winkel hé, dat is een magazijn, doe-het-zelf. Ik doe daar rekken vullen, mensen helpen.

Ik: En weet X dat je eigenlijk iets anders wil gaan doen?

T: Ja, dat is ook al besproken geweest op school. Dit jaar nog afdoen en dan zien we wel.

Ik: Dus je verdere toekomst als ik dat zo zie, wil je in de winkel gaan werken?

T: Ja, dit is mijn laatste jaar nu, ik kan ook AVO gaan doen, dat is twee dagen naar school en drie dagen werken. Maar daar heb ik geen zin in.

Ik: Wat vind je van X in het algemeen, wat ze nu met u doet en hoe ze het aanpakt?

T: Ik vind dat ze haar werk goed doet, ik ben content.

Ik: Want je contextbegeleidster zie je veel vaker hé? Vind je dat X dat ook meer zou moeten doen?

T: Ja nee, dat mag, dat hoeft niet.

Ik: Het is niet dat je daar niet voldoende in begeleid wordt?

T: Ik heb daar geen nood aan.

Ik: Want ik heb ook al gehoord van sommigen dat ze zeggen van, soms komt ze elke dag, en soms komt ze nooit terwijl ik dringend iets geregeld wil hebben?

T: Dat heb ik nog niet meegemaakt, nee.

Ik: Oké, heb je verder al gesprekken gehad op school voor uw stage?

T: Ja, op school zelf gesproken.

Ik: En was X daar toen bij?

T: Nee, X was er toen niet en toen was er vervangbegeleiding en ik mocht die bellen, maar ik heb het zelf maar gedaan.

Ik: Jij dacht, nee, ik kan dit zelf?

T: Ja, inderdaad.

Ik: En hoe was het gesprek verlopen?

T: Heel goed

Ik: Maar hebben ze dat opgevolgd, hebben ze je gecontacteerd om te vragen hoe het was geweest?

T: Ja, dat hebben ze wel opgevolgd om het zo te zeggen.

Ik: Oké, uhm als je X een score zou kunnen geven op tien, van nul zijnde supersuperslecht en een tien superfantastisch. Hoeveel zou je haar kunnen geven?

T: Ik weet het niet, ik denk een acht.

Ik: Mijn voorlaatste vraag, vind je dat je voldoende inspraak hebt? Als je zegt, ik wil dit of dat, dat ze dan voldoende luistert?

T: Ze luistert wel.

Ik: Want ik hoor soms dat een gast iets wilt, maar dat hij dan in een richting geduwd wordt waar hij zich niet meer goed bij voelt, heb jij al zoiets meegemaakt? Zij stelde de Brico voor en jij vond dat meteen goed?

T: Ja, ik was daar tevreden mee.

Ik: Moest De Dienst vrijwillig zijn, als je kon beslissen dat je het allemaal zelf deed, zou je het dan zelf doen?

T: Ik kan het wel allemaal zelf, maar hulp is toch altijd goed.

Ik: Dus stel dat X er niet was deze afgelopen maanden...

T: Dan had ik mijn plan wel getrokken.

Ik: Oké, heb je nog vragen of opmerkingen?

T: Nee, niet echt.

Ik: Oké, dan kunnen we afronden, bedankt voor het gesprek.

7. Interview 7

Ik: Oké, vraag één, hoelang ben je al in begeleiding bij Pieter Simenon?

G: Dat weet ik niet precies, ik denk zo'n zes à zeven maanden.

Ik: Ja, en wat is de tijdsbesteding die je nu doet?

G: Project A.

Ik: Vijf dagen Project A?

G: Nee, vier.

Ik: En wat is de bedoeling nu, ben je achttien al?

G: Bijna zeventien.

Ik: En ga je nog naar school gaan, of wat ga je na Project A doen?

G: Als ik hier klaar mee ben bij Pieter Simenon, dan ga ik het leger in, en in Brussel een opleiding doen ofzo.

Ik: En hoe voel je je bij Project A, is dat iets wat voldoet aan je verwachtingen?

G: Ja, het is nu zo hé. Ik zit daar gewoon, bezigheidstherapie.

Ik: Ja, en wie is nu je begeleidster, X?

G: Ja.

Ik: En vind je het dan nutteloos, bezigheidstherapie, of heb ik dat verkeerd begrepen?

G: Ja, het is niet anders, het is niet alsof ik per sé iets anders wil.

Ik: Dus je toekomst, je wil naar het leger gaan als soldaat...

G: Ja.

Ik: Wat vind je van X haar werk tot nu toe, wat ze met jou heeft gedaan, ik weet niet of je al veel contact met haar hebt gehad...?

G: Ja, met school enzo, heeft ze geregeld.

Ik: Oké, toen je hier aankwam zat je nog niet in Project A?

G: Nee. Toen zat ik in Beverlo op school, slecht gedrag enzo.

Ik: Wat heeft X gedaan om je toen te helpen?

G: Zij heeft gesprek op school gehad, met school apart en met mij enzo.

Ik: En hoe verliep dat gesprek met u op school?

G: Dat ging wel goed.

Ik: Heeft ze dat met je voorbereid?

G: Nee, dat weet ik niet meer, maar het ging wel goed.

Ik: Was het probleem vooral tegen leerkrachten of leerlingen?

G: Niet echt tegen leerkrachten of leerlingen, meer in het algemeen.

Ik: Heb je daar een voorbeeld van?

G: Ik deed altijd mijn eigen zin.

Ik: Vind je dat je te veel of te weinig begeleid wordt?

G: Nee, genoeg.

Ik: Want de contextbegeleider zie je veel vaker, vind je dat niet vervelend dat je X minder ziet?

G: Nee...

Ik: Sinds wanneer zit je op Project A?

G: Sinds een maand.

Ik: Heb je sindsdien iets van X gehoord? Volgt ze je op, vraagt ze je hoe het daar is?

G: Nee, helemaal niet.

Ik: Je hebt daar geen behoefte aan misschien?

G: Nee, niet echt.

Ik: Als je een score zou kunnen geven op tien voor X, hoeveel zou je geven?

G: Moeilijk te zeggen, ik denk een zeven.

Ik: Ja, oké, stel dat Dienst Tijdsbesteding niet verplicht was, dat X je niet begeleid, dat je alles zelf moest regelen, zou je dat kunnen of willen?

G: Ik zou dat wel kunnen, maar het is makkelijker gewoon dat iemand dat voor je doet. Maar dan zou niemand hier weten van wat ik allemaal uitsteek.

Ik: Dus je ziet er de nadelen en de voordelen van in?

G: Ja, maar het is toch makkelijker zo als zij dat voor mij doet.

Ik: Oké, heb je zelf nog iets dat je denkt van "Dit vind ik heel positief, en dit vind ik heel negatief"?

G: Ja, er zal wel iets zijn. Maar dat weet ik niet meer... Ik ben vaak pissig geweest, maar ik weet al niet meer voor wat.

Ik: Al zo vaak pissig, dat je de tel kwijt bent.

G: Ja, maar ik heb X ook al zo lang niet meer gezien gewoon.

Ik: Ja, vertel eens, hoelang heb je haar al niet meer gezien?

G: Sinds ik op Project A zit, toch al zeker een maand of langer. Ik vind dat wel stom, ofja, dat je niets meer hoort. Ik dacht dat ze toch eens ging bellen ofzo, om te kijken hoe het gaat. Maar sinds ik op Project A zit, hoor ik niks meer.

Ik: Oké, als je niets meer weet, dan kunnen we afronden, denk ik.

G: Ja, is goed.

Ik: Oké, dankjewel voor het interview.

2. Interviews begeleiding

1. Interview 1

Ik: Hoe zou je de begeleiding scoren op tien vanuit eigen perspectief?

X: Een 7

Ik: Wat vind je van de samenwerking met de jongeren in het algemeen?

X: Daar we in het laatste traject zitten van de 'verplichte' hulpverlening, en jongere/gezinnen al een heel parcours hebben afgelegd zit je in het begin vaak te werken tegen 'weerstand/wantrouwen' die jongeren hebben tegen de zoveelste begeleider. De 'sleutel' hierbij is toch wel vaak het aanklampend werken. Eenmaal mensen je het vertrouwen geven verloopt samenwerking goed. Je moet de focus denk ik ook niet leggen op het verbale, maar in het non-verbale, de lichaamstaal, de houding enz kun je ook veel halen. Dit kan je dan weer bespreken met de jongere.

Ik: Hoe verloopt de communicatie met de jongere?

X: Ik vind het belangrijk om mezelf altijd rechtstreeks te gaan voorstellen aan jongere en gezin bij aanvang van de begeleiding. Dit werkt drempelverlagend. Ik bespreek dan de werking van onze dienst, en het eventueel aanbod wat we kunnen doen. Indien jongere/gezin graag opvolging heeft vanuit DTB bespreek ik hoe zich dat concreet gaat vertalen. Belangrijk hierbij is dat 'ik doe wat ik zeg, en zeg wat ik doe'.

Indien jongere/gezin niet wilt ingaan op de dienstverlening van DTB wil ik dit respecteren. Toch zal ik verschillende keren hen nog proberen te bereiken via contextbegeleider, sms of telefonisch contact (hetzij voicemail). Bovenstaande moet je dan zien onder de vorm van aanklampend werken.

Ik: Vind je dat je voldoende tijd hebt per jongere?

X: Voor mij blijft het een beperking dat je vanuit een ondersteunende dienst de insteek hebt naar jongere en familie toe. Bedoeling is dat de jongere/gezin het stuk van tijdsbesteding terug opneemt. Contacten gebeuren tijdelijk heel intensief,

nadien zwakt dit af. Het gebeurt ook dat we in 'crisis' naar jongeren en hun school/werk toe gaan. Dit zorgt voor een intensieve band, jongere /gezinnen stellen zich op dat moment ook vaak kwetsbaar op, zodat je wel meteen in 'essentie' kan werken. Ik zou meer begeleidingscontact willen installeren, zodat je de jongere op een andere manier beter leert kennen.

Ik: Wat zijn de positieve punten van de begeleiding?

X: We vinden het belangrijk om te vertrekken vanuit de individuele jongere. Zodat we maatwerk kunnen leveren. Het ondersteunende werken kan ook een voordeel zijn, vanop afstand ben je meer een neutrale partij.

Ik: Wat zijn de knelpunten van de begeleiding?

X: Je bent afhankelijk van externe actoren: vb scholen. Ook de tijdsdruk van anderen: tijdsbesteding moest bij wijze van spreken, gisteren al zijn opgestart. We hebben een ondersteunende functie waardoor de band niet diepgaand genoeg gaat vaak.

Ik: Vind je dat de dienst voldoende erkend wordt in het begeleidingstehuis?

X: Als je aan iedereen vraagt wat hij belangrijk vindt in het traject van de jongere is tijdsbesteding een belangrijk item. Activatie van de jongere is een absolute must voor veel zaken: zelfwaardegevoel, (geldelijke) motivatie, erkenning, ... We vinden het belangrijk dat we vanuit de interesse van de jongere vertrekken, maar dit vergt tijd, en die wordt ons niet altijd even hard gegund...

2. Interview 2

Ik: Hoe zou u de begeleiding score?

X: een 8 op 10. In het algemeen heb je begeleidingen waarvan je zegt een 10 en van sommige een 4.

Ik: Wat vind je van de samenwerking met de jongeren in het algemeen?

X: Dat hangt ook heel hard af van de jongeren. Het belangrijkste vind ik in de samenwerking met de gasten vooral vertrouwen en maatwerk. Maatwerk heb ik dan ook nog opgesplitst tussen vraaggericht werken en op tempo van de gast zelf, echt hun ritme volgen. Ook het aanklampend werken is belangrijk, dit kan ook het tegenovergestelde effect hebben. Maar we hebben gemerkt dat dit meestal goed werkt. Dat kan telefonisch zijn, bezoeken, op school, ... En echt niet loslaten. Typisch aan onze dienst is dat het contact heel hard fluctueert, als het slecht gaat schieten we in actie, als het terug goed gaat bekijken we het weer vanop een afstand. Dat heeft zijn voordelen dat je meer afstand kan bewaren, maar soms ook jammer dat je qua diepgang in de begeleiding redelijk beperkt zit, maar ja dat is typisch aan onze dienst.

Ik: Hoe verloopt de communicatie met de jongeren?

X; Dat heb ik in verschillende dingen opgesplitst. Qua bereik heb ik bijvoorbeeld gemerkt dat de gasten sneller te bereiken zijn via SMS. Communicatie is een heel belangrijk item binnen de begeleiding vind ik zelf. Het belangrijkste vind ik ook om mezelf voor te stellen als een gast in begeleiding komt, meestal zijn dat gasten die uit Mol komen, contextbegeleider gaat de gast uit Mol halen en dan krijgen ze hier een rondleiding in het begeleidingstehuis en stel ik mezelf voor.

Nu heb ik bijvoorbeeld een nieuwe gast, die zit al thuis sinds de paasvakantie maar ik heb die nog niet gezien. Heel vervelend, want ik kan geen scholen zoeken zolang ik de gast zelf niet gezien heb of de context. Dus de bedoeling is dat ik daar langs ga en dat we bespreken hoe dat we het gaan aanpakken met zowel hem als de ouders. Er zijn gezinnen bij die alles alleen willen doen, maar deze zijn zeer schaars. De meeste ouders zijn zeer blij dat ze hulp krijgen. We hebben ook ouders gehad die zeggen van kijk, wij willen niet dat de school weet dat ons kind in begeleiding is. Dit kan, dit wordt besproken op ankerteams als alles goed loopt. Moest er een signaal

komen van de context of de consulent, of wie dan ook dat het niet goed gaat, dan trachten we dit toch aan te pakken. Maar zo'n situatie is zéér zeldzaam.

De grootste valkuil is ook dat we alles gaan overnemen van de gast en de ouders op vlak van regelingen op school waardoor zij niets meer moeten doen. Als de begeleiding dan stopt, staan ze er ook alleen voor, dus dan moeten ze dit ook kunnen aanpakken. Nu, wij doen dit ook vaak het overnemen, vrijwilligerswerk zoeken, scholen zoeken, ... Wij doen dit ook dikwijls omdat als je het aan de gast overlaat of aan de context, dan gebeurt dit niet of niet snel goed. Maar eigenlijk is dit een fout uitgangspunt, want wat leren wij een gast en de context hier mee? Niets eigenlijk, maar van een kant zitten we met de druk dat alles in orde moet zijn. Dus dan doen wij dat, maar meestal leert de gast hierdoor niet zelfstandig op eigen benen staan. Wij zijn ons daar enorm van bewust maar onze collega's jammer genoeg niet altijd.

Ik: Heb je voldoende tijd met de jongeren?

X: Dat is ook redelijk individueel, sommige gasten stellen zich ook gewoon niet begeleidbaar op of laten diepgang in de begeleiding niet toe. Maar bij sommige gasten denk je wel vaak, verdorie, hier wil ik meer tijd insteken of hier wil ik dieper op ingaan. Dan zit je weer met het feit dat wij Dienst Tijdsbesteding zijn, wij zijn enkel ondersteunend.

Het creëren van diepgang is eigenlijk onze taak niet, dat is zoals de sociale dienst, dat is enkel ondersteunend. Het is niet de bedoeling dat wij diep gaan graven. Soms is dit vervelend en soms niet, maar dat is geval per geval te bekijken.

Ik: Wat zijn de positieve en minder positieve punten?

X: Maatwerk en vraaggericht werken zoals ik eerder al zei vind ik echt een positief punt. Dit is ook een aandachtspunt omdat dit in het gedrang komt door de tijdsdruk. Nu, wij zijn een ondersteunende functie en dat werkt ook wel positief. Niet enkel voor de gast en de context maar ook derden. Bijvoorbeeld werkgevers, zij kunnen ons altijd bereiken voor advies of ondersteuning. Niet zolang geleden nog had ik VZW NOA aan de lijn die een gast van mij tewerkgesteld heeft.

Zij zei toen ook dat het zo fijn is dat wij betrokken zijn, want ze kunnen vaak niet enkel met de ouders alleen zoveel bereiken. Voor ons is het misschien belangrijk om de context meer te betrekken en meer op hun verantwoordelijkheden te wijzen.

Ik denk ook vaak, laat de gast zelf bellen naar school of de werkgever als ze ziek zijn of er niet geraken. Maar dan bel ik toch maar snel naar de scholen en werkgevers. De scholen zijn ook onze partners op lange termijn, wij moeten daar nog mee samenwerken. Daarom dat ik het persoonlijk ook belangrijk vind dat alles correct verloopt naar de scholen toe, en dat ik het dan overneem.

Ik: Wat zijn de knelpunten van de begeleiding?

X: Toch wel de tijdsdruk die we van buitenaf krijgen, van het contextteam bijvoorbeeld of vanuit de leergroep. Terwijl we meer op het tempo van de gast zelf willen werken. Soms denk ik ook dat we ze veel te veel 'pamperen'. Als ik kijk wat de verwachtingen zijn van de VDAB op vlak van werk zoeken, of de verwachtingen van ons, dan zijn die van ons echt veel lager dan die van hun. Want als wij hier stoppen, moeten de gasten het ook zelf kunnen. Dat is misschien een persoonsgebonden aandachtspunt, maar toch.

Ik: Wordt de dienst voldoende erkend in het begeleidingstehuis?

X: Ja en nee. De gast in begeleiding valt en staat met zijn tijdsbesteding. Heeft hij een tijdsbesteding, alles gaat goed, heeft hij geen tijdsbesteding alle hens aan dek. Dan komt er inderdaad die druk, dat vind ik soms jammer dat we niet altijd betrokken worden in het denkproces. Nu zitten we al veel meer bij ankerteams, vroeger was dit veel minder. Vroeger waren wij echt enkel de uitvoerende personen, wij moesten maar doen wat zij zeiden, we hadden weinig inspraak. Aan de andere kant wordt het ook heel tijdsintensief, ik heb 15 gasten bijvoorbeeld, ik heb 7,5 uur zoet per week met enkel ankerteams van al mijn gasten. Als ik ook nog op alle evolutienota's, handelingsplannen aanwezig moet zijn, is dat gewoon niet haalbaar.

Ik: Wat moet er op korte termijn veranderen?

Het opruimen van het CANO-principe werken, meer betrokkenheid van de ouders en andere punten die hier belangrijk zijn vanuit de visie.

Ik: Wat moet er op lange termijn veranderen?

De druk van de andere teams om zo snel mogelijk een tijdsbesteding op te starten. We proberen wel zoveel mogelijk vraaggericht te werken, maar toch ook een stuk aanbodgericht. De gast moet bijvoorbeeld vrijwilligerswerk doen, dan ga ik vragen wat wil je doen, en dan zoek ik in het aanbod dat we hebben. Moesten we nu meer tijd hebben, dan zijn er ook meer mogelijkheden. Als een gast thuis zit, en die heeft zeven dagen in de week niets te doen, dan loopt hij rond op straat en dit is ook niet goed, dus ik snap natuurlijk waar de druk vandaan komt.

3. Interview 3

Wat vind je van de samenwerking met de jongeren?

Ik vind onze jongeren een hele fijne doelgroep om mee te werken. Voor een goede samenwerking is het belangrijk om vertrouwen op te bouwen met de jongere. Niet altijd even gemakkelijk want onze hebben al veel tegenslagen en teleurstellingen meegemaakt waardoor het voor hun moeilijk is om terug iemand te vertrouwen. Ook het feit dat wij als dienst tijdsbesteding, in vergelijking met de contextbegeleider, iets minder dicht bij de jongeren staan maakt het niet altijd even gemakkelijk om een vertrouwensband op te bouwen met de jongere. Het helpt om de jongere beter te begrijpen door je in te leven in zijn leefwereld. Wat wij als volwassenen heel belangrijk vinden, vindt de jongere misschien helemaal niet relevant om energie in te steken. Er zijn natuurlijk wel verwachtingen die door de maatschappij opgelegd worden en waar iedereen zich bij moet neerleggen bv naar school gaan/schoolvervangend programma.

Wanneer het moeilijker loopt dan denk ik ook wel eens terug aan hoe ikzelf was toen ik 16/17/18 jaar was en welke vaardigheden en verantwoordelijkheden ik toen had of wat er van toen verwacht werd. Dan blijkt dat er zeer veel verwacht wordt van onze jongeren Bv naar school gaan elke dag zonder een ondersteunende of motiverende context, alleen wonen op je 17de, vaderschap opnemen terwijl hun eigen leven nog niet op orde is, enz geen gemakkelijke opdracht dus voor onze gasten.

Bij de samenwerking met onze doelgroep moet je veel geduld hebben. Vooruitgang boeken gaat vaak met hele kleine stapjes. Regelmatig doen gasten ook stapjes achteruit bv wanneer ze feiten plegen en hierdoor terug in de Gemeenschapsinstelling komen, wanneer ze helemaal niet meer naar school/werk gaan omdat ze geen zin meer hebben of conflicten hebben op school, wanneer ze om een of andere reden het contact verbreken met ouders of iemand anders uit bredere context. Vaak zie je ook dat wanneer er iets misloopt of een tegenslag is in het traject van de jongere, zijn hele traject op dat moment bergaf gaat. Bv een jongere is al enkele dagen afwezig op school door een conflict met zijn moeder.

Hoe verloopt de communicatie met de jongeren?

Bij opstart neem ik eerst telefonisch contact op met de jongere en stel ik mezelf en onze dienst voor. Tijdens dit telefoongesprek geef ik aan dat ik ook contact ga opnemen met school en vraag ik of ze dit ok vinden. Tijdens het traject loopt de communicatie voor een groot deel via telefoon en dan vooral via SMS (Ik ben helemaal mee met de SMS-taal van tegenwoordig) . Door te SMS'n kan je een jongere beter bereiken, zelfs wanneer hij in een moeilijke situatie zit zal je vaak eerder contact met hem krijgen door SMS, dan door hem op te bellen. Toch hebben we ook regelmatig face to face contacten bv Als het op school niet goed gaat, organiseren we, samen met de jongere, een gesprek op school, of je bent samen op zoek met je jongere naar werk, ... Wanneer gesprekken niet lukken probeer ik de jongere soms ook wel eens dingen te laten opschrijven of te laten zingen (rappen), of te laten tekenen. Altijd op zoek gaan naar de talenten van de jongere en hier op inspelen.

Vind je dat je voldoende tijd hebt met de jongeren?

Als ik zelf kon beslissen dan zou ik veel liever nog meer tijd maken voor elke jongeren, maar in de praktijk is dat vaak niet mogelijk. Ik zou dan bijvoorbeeld wanneer ik een schoolvervangend programma of een stage opstart op regelmatige basis gaan meedraaien. Dit zie ik echt als een meerwaarde zowel voor de band die je met de gast opbouwd als voor de projectplaats zelf. Door tijdsgebrek moeten we bepaalde dingen bij de jongere of context laten liggen. Dit is natuurlijk ook niet altijd minder goed aangezien het gevaar er ook in schuilt dat we alles gaan overnemen.

Wat zijn de positieve en minder positieve punten van de dienst?

Ik denk dat wij als Dienst Tijdsbesteding een luxe ondersteuning zijn in het traject van de jongere. In vele andere voorzieningen wordt deze taak door de contextbegeleider er bij genomen. Maar ervaring leert dat er bij onze doelgroep veel problemen zich situeren op school en werk niveau en dat hier een extra opvolging en ondersteuning echt noodzakelijk is. Ik merk ook wel dat de meeste scholen jongeren meer kansen geven (lees minder snel uitsluiten) als ze weten dat ze begeleid worden door JPS en ze dus beroep op ons kunnen doen wanneer het moeilijk loopt. Een positief punt is ook dat je binnen de begeleiding heel creatief mag denken en handelen. Hierdoor kan je goed inspelen op de leefwereld van onze jongeren.

Wat zijn de knelpunten?

Ikzelf bots soms op de minder goede band die ik heb met de jongere omdat je een ondersteunende factor bent in het traject van de jongere. Ook het tijdsgebrek om mee te draaien tijdens schoolvervangende programma's of stages. Het is moeilijk om op de hoogte te blijven van alle nieuwe trajecten in de buurt waar onze jongere beroep op kunnen doen. Ik denk soms dat we wel kansen laten liggen hierdoor, en het jammere is dat het bestaat maar dat we er gewoon niet van op de hoogte zijn. Voor mezelf persoonlijk ervaar ik het deeltijds werken ook als knelpunt omdat je vaak achter te feiten aanloopt of jongeren, scholen en andere netwerken je minder goed kunnen bereiken omdat je niet alle dagen aanwezig bent.

Wordt de dienst voldoende erkend in het begeleidingstehuis?

Dit kan je afleiden hoeveel we soms gevraagd worden bij ankerteams. Jammer genoeg worden we regelmatig vergeten bij het plannen van een ankerteam. Ook wordt er vaak naar ons gekeken wanneer de jongere niet naar zijn tijdsbesteding is, hoewel dit een gedeelde verantwoordelijkheid is.

Hoeveel zou u de begeleiding scoren?

Mijn score is een 7. Wij doen goed werk maar het kan altijd beter.

Wat wilt u op korte termijn veranderd zien?

Op korte termijn zou ik graag de mentaliteit binnen JPS zien veranderen op vlak van gedeelde verantwoordelijkheid. Momenteel wordt er bij problemen dingen doorgeschoven zodat de verantwoordelijkheid in een ander team ligt.

Wat wilt u op lange termijn veranderd zien?

Binnen dienst tijdsbesteding moeten we naar mijn gevoel ook vernieuwend zijn, op zoek gaan naar nieuwe uitdagingen of projecten. Momenteel hebben we beslist om Woon-werk opstart bij Pel te leggen. Deze contacten kunnen bij Pel beter opgevolgd en onderhouden worden. Dit is natuurlijk wel iets dat we hebben moeten afgeven dus naar mijn gevoel zou het goed zijn moesten we een nieuwe uitdaging hebben.

